

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.472 van 21 oktober 2003
in de zaak A. 135.389/X-11.376.**

In zake : Luc DE JONGHE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. VINCKE,
kantoor houdende te 8310 BRUGGE,
Jan Moritoenstraat 1, bus 7

tegen :

1. de stad OUDENBURG,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te 8310 ASSEBROEK-BRUGGE,
Bossuytlaan 35,
2. het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te 8400 OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

tussenkommende partij :

Reddy SANDERS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. MOEYKENS,
kantoor houdende te 8310 BRUGGE (SINT-KRUIS),
Puienbroeklaan 33.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Luc DE JONGHE op 14 april 2003 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 27 januari 2003 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenburg, waarbij aan de "familie SANDERS" de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het uitbreiden van een bestaand tuinbouwbedrijf op een perceel gelegen te Oudenburg, Hellegatstraat z/n, kadastraal bekend Sectie C, nrs. 131a, 132 en 133;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VINCKE, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat J. BOSSUYT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat V. VAN DE KEERE die, loco Advocaat B. BRONDERS, verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat H. DE LOOSE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Reddy SANDERS met een verzoekschrift van 6 mei 2003 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de tussenkomende partij een "memorie" heeft ingediend; dat dergelijke "memorie" niet is voorzien in het procedurereglement betreffende de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging; dat zij daarom uit de debatten wordt geweerd;

Overwegende dat de eerste verwerende partij de tijdigheid van het beroep betwist; dat de tweede verwerende partij het belang van verzoeker bij de vordering betwist; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze excepties alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker uiteenzet wat volgt :

"Het is wenselijk dat de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen te Oudenburg dd. 27 januari 2003 wordt geschorst, daar uit de feiten duidelijk blijkt dat de aanvrager die de bouwvergunning bekomen heeft van plan is om zeer binnenkort de bouwwerken aan te vatten.

Het aanvatten van de bouwwerken heeft voor gevolg dat het agrarisch gebied en dus ook de leefomgeving van mijn verzoeker doortastend zal worden gewijzigd en de leefkwaliteit aanzienlijk zal verlagen, nu een open gebied wordt aangesneden en er in het landschap een alles behalve esthetisch verantwoord bouwwerk zal opdoemen.

Dat een schorsing zich des te meer opdringt daar ook het zichtveld van het natuurreservaat onherroepelijk schade zal oplopen.

Dat het trouwens vaststaat dat in bouwzaken de afbraak van een bouwwerk steeds onzeker is, waardoor de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel sneller aanvaard wordt.

Dat dit hier des te meer klemmt daar de bouwvergunning manifest in strijd is met art. 11 ev en 19 van het KB van 28 december 1972 en in strijd is met de vereisten van een goede ruimtelijke ordening en landinrichting.

Dat de leefbaarheid voor de lokale bewoners als het streven naar het ongeschonden houden van het agrarisch gebied, dat moet bestemd worden voor echte landbouw en grondgebonden activiteiten, als eerste toetssteen moeten dienen en een schorsing van de beslissing dan ook vereisen.

Dat de schorsing mijn verzoeker als de omgeving zou behoeden voor een overmatig nadeel, waarvan de ervaring leert dat het herstel bij niet schorsing quasi illusoir is.

Dat de schorsing van de vergunning derhalve gewettigd is.";

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift verzuimt enig concreet gegeven bij te brengen over de situering van zijn woning ten opzichte van de vergunde werken; dat ook het door verzoeker bij de vordering gevoegde "plannetje" ter zake evenmin enig uitsluitel geeft; dat dit verzuim de Raad in de onmogelijkheid stelt het aangevoerde nadeel op zijn merites te onderzoeken; dat in die omstandigheden dient te worden vastgesteld dat, zelfs aangenomen dat verzoeker zich nuttig zou kunnen beroepen op het door hem ingeroepen nadeel betreffende de aantasting van zijn leefomgeving en -kwaliteit, de door hem neergelegde stukken het aangevoerde nadeel geenszins staven; dat derhalve de in de vordering gegeven uiteenzetting ter zake loutere affirmaties zijn die niet op een overtuigende wijze kunnen worden getoetst aan de concrete zaak; dat voorts verzoeker niet duidelijk maakt wat hij bedoelt met de "onherroepelijke schade" aan het zichtveld van het natuurreservaat; dat verder de omstandigheid dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning zou strijden met reglementaire bepalingen en met de vereisten van een goede ruimtelijke ordening en landinrichting, wettigheidsbezwaren zijn derwijze dat de mogelijke onwettigheid van de bestreden stedenbouwkundige vergunning geen ernstig nadeel is, maar er enkel de oorzaak van kan zijn; dat niet blijkt dat het in hoofde van de "lokale bewoners" aangevoerde nadeel, mocht het al zijn aangetoond, een persoonlijk nadeel is; dat de uiteenzetting van verzoeker onvoldoende concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Reddy SANDERS in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
21 oktober 2003, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
W. GEURTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.